

stata přestupku proti bezpečnosti těla podle §u 431 tr. zák. Zdůrazniti dlužno, že nešetření úředních předpisů samo o sobě nemusí ovšem ještě přicházeti v úvahu jako jednání (opomenutí), opodstatňující skutkovou podstatu §u 335 tr. zák. Než povaha oněch předpisů, které byly nalézacím soudu směrodatny při řešení otázky trestného zavinění stěžovatele, jest vesměs toho rázu, že nepřipouští ani nejmenších pochybností o účelu těchto předpisů, jímž jest zřejmě snaha, zameziti, neb aspoň snížit nebezpečí spojené s pracemi v lomech, pro život, zdraví a tělesnou bezpečnost lidí. Z nadpisu hlavy ministerského nařízení čís. 116/1908, zahrnující v sobě §§y 35 až 54: »Zvláštní předpisy na ochranu života a zdraví dělníků« jest patrné, že téhož rázu jest a též účel sleduje také řada jiných předpisů nařízení, zejména předpisy, vztahující se na dobývání hmoty (§§y 10—21) a na práce trhací (§§y 22—34) a vzhledem k jich citaci v §u 22 téhož nařízení pak důsledně i bezpečnostní předpisy ministerského nařízení čís. 68/1877. Posléze se v §u 336 tr. zák. pod f) jako jeden ze zvláštních případů, tamtéž jednotlivě uvedených, na něž jest užití předpisu §u 335 tr. zák., uvádí případ: když se nezachovávají zvláštní předpisy o děláni, chování, prodeji, dovozu i užívání . . . třaskavých preparátů atd. Znalost dotyčných předpisů pak předpokládá rozsudek tím větším právem u stěžovatele, jakožto majitele lomu. Bylo proto jeho zmateční stížnost zavrhnutí jako bezdůvodnou.

Čís. 2331.

Nedošlo-li ještě k odstranění věci z posavadního místa, přichází dokonaná krádež v úvahu jen tehdy, předsevzal-li pachatel na místě činu opatření, jímž byla jejímu držiteli odňata možnost, s věcí skutečně naložati; stačí ukrytí věci, nikoliv však její naložení na vůz.

Beztrestnost pro účinnou lítost (§ 187 tr. zák.) předpokládá dokonaný čin.

(Rozh. ze dne 29. března 1926, Zm II 593/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 29. října 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán viným přestupkem krádeže podle §§ů 8, 460 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

S hlediska důvodu zmatečnosti čís. 9, správně čís. 10 §u 281 tr. ř. napadá zmateční stížnost rozsudek proto, že spatřuje v činu obžalovaného pouhý pokus, ač podle názoru stížnosti přichází čin ten v úvahu jako čin dokonaný. Podle zmateční stížnosti děje se prý tak v rozsudku zřejmě k tomu cíli, by bylo lze vyloučiti beztrestnost obžalovaného pro účinnou lítost ve smyslu §u 187 tr. zák. Námitce nelze přiznati oprávnění. Podle skutkových zjištění rozsudkových, z nichž dlužno při uplatňování důvodů hmotněprávní zmatečnosti vzhledem k předpisu §u 288 čís. 3 tr. ř. vycházeti, byl obžalovaný O-em přistižen při tom, když

na vůz naložený starým dřívím, od něho koupeným, hodil osm desek a kus lepenky a vzdálil se z dvora (O-ova) se svými kravami, nechav tam vůz s dřívím i s deskami a lepenkou. Zmateční stížnost namítá, že se desky nacházely v držbě O-ově jen, pokud byly pohozeny na zemi, že však obžalovaný tím, že je a lepenku přihodil na vůz, naložený dřívím proň určeným, je již uchopil do své moci a stal se tak již jejich držitelem. Je ovšem pravda, že k pojmu dokonané krádeže se podle zákona vyžaduje odnětí věci z cizího držení a že k naplnění tohoto pojmu není nezbytně zapotřebí, by věc byla pachatelem již odstraněna z místa, kde se až dosud nalézala. V případech, v nichž k odstranění věci z jejího posavadního místa ještě nedošlo, přichází však dokonaná krádež v úvahu jen tehdy, předsevzal-li pachatel na místě činu zároveň již opatření, jímž byla jejímu posavadnímu držiteli odňata možnost s věcí skutečně nakládati, najmě ukryl-li věc na místě činu způsobem vylučujícím tuto možnost. O nic podobného však nejde v souzeném případě, v němž byl obžalovaný podle rozsudkového zjištění O-em přistižen již při tom, když hodil desky a lepenku volně na vůz a před tím, než byl s vozem ze dvora vyjel. Za takto zjištěného stavu věci má zmateční stížnost mylně za to, že se obžalovaný stal držitelem věci, že je z držení O-ova odňal již tím, že je hodil na vůz. Soud naopak posoudil případ způsobem, odpovídajícím zákonu, dospěv k závěru, že věci ještě nepřešly z držby jich posavadního vlastníka v moc obžalovaného, nýbrž že tomu bylo zabráněno překážkou odjinud v to příšlou, přistižením se strany O-ovy, že tudíž skutek zakládá skutkovou podstatu pouhého pokusu.

Důsledně pozbývá pak podkladu a tím i oprávnění také další námitka zmateční stížnosti, že soud beztrestnost obžalovaného pro účinnou lítost vyloučil neprávem, neboť soud podřadil čin obžalovaného, jak doličeno, skutkové podstatě krádeže nedokonané, pročež nemá místa beztrestnost činu pro účinnou lítost ve smyslu §u 187 tr. zák., která podle své povahy, zjevné již z tohoto předpisu samotného i z §u 188 tr. zák., předpokládá čin již dokonáný. To uznává ostatně nepřímou i zmateční stížnost, snaží se však dovoditi, že ani při krádeži právnicky ještě nedokonané není účinná lítost, správně beztrestnost vyloučena tehdy, když pachatel od činu dobrovolně ustoupí a předmět pokusu krádeže navrátí dobrovolně dříve, než se o věci dozvěděla vrchnost. Než její vylíčení děje v ten rozum, že obžalovaný jednak nechav O-ovi celou řůru stát na místě, dal nejlépe na jevo úmysl, že nechce od něho ničeho ani s jeho souhlasem ani proti jeho vůli, jednak nebylo zjištěno, že obžalovaný neměl možnosti s vozem i přes výtky O-ovy prostě domů ujetí a tak krádež i právnicky plně dokonati, neobstojí vůči rozsudkovému zjištění, závaznému podle §u 288 čís. 3 tr. ř. pro stěžovatele i pro zrušovací soud, podle něhož nechal obžalovaný vůz i s deskami a lepenkou ve dvoře O-ově, byv O-em při činu přistižen, a z něhož plyne dvojí závěr, že totiž obžalovaný jednak neupustil od pokusu krádeže o své újmě a dobrovolně, jednak vzhledem k situaci v rozhodné chvíli ve skutečnosti neměl oné možnosti, tvrzené zmateční stížností, s vozem ujetí a tak krádež dokonati nebo věci, tvořící předmět trestného činu, v bezpečí uvéstí (viz i § 188 a) tr. zák.).